

Szmaragd mchu zbrukany czerwienią
plastiku,
Tysiące kapsli na szarym betonie,
Tęczowy rozbłysł na błękiecie wody
I brudne śmieci na złotym piasku.

A mogły być kwiaty na wysokim wzgórzu
I wilk wyjący gdzieś głęboko w lesie.
Mogły być ptaki szybujące nad naszymi
głowami
I jaskrawe koralowce gdzieś przy
wybrzeżu.

Jest za to ciemny smog nad smutnym
miastem
I reklamówki w ządkach ryb.
Jest dom, który tak bardzo kochamy.
Jest dom, który wciąż zabijamy.

Nikola Wizner Ilc